

NATIVA

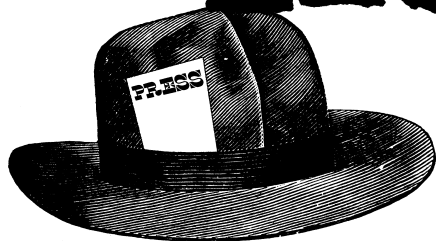
REVISTA MUSICAL METROPOLITANA #24 \ GENER-FEBRER 2005



LA
PREMSA
MUSICAL:

Que ens agradaria llegir?

PÀG. 6



THE UNFINISHED SYMPATHY \ ALEX TORÍO \ ACTIVISTES: MINGUS B. FORMENTOR

ACÚSTICA \ HIPERSONS'04 \ B.A.F. \ MACEDÒNIA \ GUILLAMINO \ ICEBEND \ CHICO Y CHICA

C

l'espai

L'Espai de Dansa i Música
de la Generalitat de Catalunya
Travessera de Gràcia, 63 08021 Barcelona

Telèfon d'informació 93 241 68 10
<http://cultura.gencat.net/ressons> A/e: espai.cultura@gencat.net

FEBRER > MARÇ > 2005

FEBRER >

17 L'HAM DE FOC

18/19 JORGE DREXLER

20 CAP PELA

24 EDUARD INIESTA

25 ANTÒNIA FONT

26 AL TALL

27 JUANEKE

05 TÚRNEZ I SESÉ

06 ORFEÓ GRACIENC
I ABDELJALIL KODSSI

09/10 TOTI SOLER

11 LUIS PASTOR

12 JOAO AFONSO

13 PALOMA BERGANZA

17 PIAZZOLLA HORA

CERO

MARÇ >

03 KOSKILLEO

04 EMILIO SOLLA Y AFINES

18 LA CAIXA FOSCA

19/20 PEPPE BARRA



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura



RESSONS



VENDA D'ENTRADES
ServiCaixa
902 33 22 11
servicaixa.com



012 atenció
ciutadana
035 Servei ciutadà 7 dies a la setmana

NATIVA

4 \ NOTÍCIES 5 \ OPINIÓ SIN ACRITUD 6 \ REPORTATGE LA PREMSA MUSICAL: QUÈ ENS AGRADARIA LLEGIR? 12 \ ENTREVISTA THE UNFINISHED SYMPATHY 14 \ ENTREVISTA ALEX TORÍO 14 \ CONCERTS 7È ACÚSTICA, HIPERSONS'04, QUIMI PORTET, NINO GALISSA, II FESTIVAL OBSCENA, BARCELONA ARTS FESTIVAL, ETC 20 \ DISCOS MÚSIQUES URBANES + A PROP, CHICO Y CHICA, COLA JET SET, GUILLAMINO, ICE-BEND, LA CARRAU, MACEDÒNIA, THE UNFINISHED SYMPATHY 22 \ CLUB NATIVA 24 \ ACTIVISTES MINGUS B. FORMENTOR

EDIT PER QUÈ VOLEM POLÍTICA CULTURAL?

Segons sembla, l'acció de la Conselleria de Cultura de la Generalitat es va estructurant bàsicament en la creació de dos organismes: l'Institut Català d'Indústries Culturals (ICIC) i l'Institut de la Creació Artística i el Pensament Contemporani (ICAC). Una institució per afavorir el desenvolupament de les empreses que venen cultura i una altra per donar suport als creadors.

Les estructures reflecteixen prou bé el que pensen els que les creen. Ens podem preguntar doncs si la idea de suport a la cultura que hi ha darrera aquesta organització respon al que necessitem els catalans en relació al tema.

El que el que els ciutadans necessitem de la nostra administració, sota el meu punt de vista, és que s'afavoreixi el desenvolupament d'unes formes i canals d'expressió que ens ajudin a entendre'ns, desenvolupar-nos i explicar-nos com a comunitat. Un punt de vista diferent a altres que es solen manifestar en la retòrica sobre el tema: desenvolupar el potencial de la cultura com a jaciment de treball, afavorir l'expressió en llengua catalana, aconseguir productes culturals que donin una bona imatge del nostre país, impedir que s'ensorrin indústries culturals en crisi, donar suport als artistes, etc, etc... Una serie de propostes que segons com les entenem podríem arribar a interpretar

com camins per obtenir el primer objectiu, però que en cap cas són el mateix ni el garanteixen, si no és cert que hi ha al darrera una altra ambició.

Si ens fixem, l'estructura que anunciava al principi, sembla que respon a una lògica una mica gremial. El plantejament és el de respondre als sectors que es queixen: d'una banda empresaris i de l'altra, artistes. Els ciutadans no ens acostumem a organitzar com a tals per demanar coses tant etèries com el desenvolupament cultural i sí que hem après a fer-ho per defensar coses més immediates com els interessos del nostre grup, diguem-ne, professional. I així ens va.

El debat que es genera a l'entorn de la creació d'un futur Consell de la Cultura i les Arts tampoc sembla que canviï el centre d'atenció. Reclama l'excel·lència com a objectiu i el protagonisme del sector en la gestió, però tampoc fa referència a la funció ciutadana de la cultura.

La conclusió del meu raonament és fàcil: si els polítics no es plantegen fites més ambicioses envers la comunitat que la d'evitar la queixa dels que s'organitzen, i els ciutadans no ens organitzem per mirar més enllà dels nostres nassos quina comunitat construïm, la possibilitat que els impostos -els diners que posem en comú per afavorir aquelles coses que el mercat no fa créixer- serveixin per fer-nos avançar culturalment, és baixa.

JORDI OLIVERAS

Qui

NATIVA #24 REVISTA MUSICAL METROPOLITANA
GENER-FEBRER 2005



Director Jordi Oliveras Han col·laborat en aquest número Susanna Aguilera, Joan Alamo, Antonio Alvarez, Miquel Amorós, JL Bad, Xavi Guillaumes, Joel i col·laborador hidrogenat, Marc Lloret, Victor Nubla, Hug Salvat, Julià Soroll i Toni Subirana

Edita Indigestió SCP Apartat de Correus 27073 08080 Barcelona
E-Mail revista@indigestio.com Web www.indigestio.com
Nativa no necessàriament es fa responsable de les opinions dels seus redactors i col·laboradors
Correcció de textos Laura Sangrà Herrero
Fotografies Premsa i arxiu
Disseny i il·lustració Xavier Alamany. Col·labora Mireia Cases
Impressió Rotimprems Dipòsit legal GI 956 2002

XÈ MINIFESTIVAL

El Minifestival ja està aquí, amb la seva desena edició! Ser fans de la novetat està bé, però també agrada que algunes coses comencin a agafar aquest regust de cita clàssica. Sabem a què atènyer-nos i si ens agrada o no. Trobar-se amb propostes amb una línia clara i poder-se fiar o no. Nosaltres sí que ens fiem, -com no!- del Minifestival.

Els seus programadors ja han demostrat que tenen bones qualitats artístiques i posen passió en el que fan. Sense anar més lluny, l'any passat vam poder descobrir el preciosisme d'un grup tant bo com The Trash Crash Sinatras o una cantautora tant interessant com Bird, que, per cert, aquest any repeteix en la festa de presentació de divendres 28.

El gantxo, en la programació d'aquesta edició, és la presència de Darren Hayman, ex-cantant de Hefner, però estem segurs que hi haurà sorpreses darrera les actuacions de Lowgold, en un dels seus darrers concerts, Haley Bonar, una altra cantautora, els joves Goldrush, o en la selecció -igualmente exigent- de grups locals i d'arreu d'Espanya: Zola, Songstore, Holland Park, Garzón, Chamizo, Siwel,...

DEBAT SOBRE EL PAPER DE LES SALES DE MÚSICA EN VIU

A l'entorn d'un manifest fet pels responsables de la sala Harlem Jazz Club, amb motiu del seu aniversari, s'ha encetat un debat sobre la situació de les sales que programen música en viu a Barcelona, amb certa presència als mitjans de comunicació.

La demanda que sobresurt d'aquest debat és probablement la de que es considerin aquests espais com centres culturals. No sabem exactament què suposa aquesta consideració, però sí és clar que es reclama una actitud diferent en la que es tingui en compte aquests espais com a

difusors i creadors de cultura, més propers a un teatre o una sala d'exposicions, que a un negoci hostaler.

El manifest no es limita a adreçar demandes a l'administració pública sinó que també formula preguntes i propostes adreçades a associacions de músics, SGAE, discogràfiques, crítics i premsa, deixant clar -pensem que amb una actitud intel·ligent- que els problemes manifestats depenen de tot un sistema de relacions i concepcions, més que de l'exclusiva responsabilitat dels governants.

BREUS

✳ **ROCKDELUX**, en el seu número especial de novembre dedicat a la música popular espanyola, ofereix una perspectiva diferent del nostre entorn musical, destacant que sota el seu punt de vista, moltes de les millors coses que han passat en les darreres dècades han estat en el flamenc i la cançó, i no només en l'etiquetat com a pop.

✳ No és musical, però la revista **CÀÑAMO** ha editat un interessant número especial sobre guerres i drogues que ens dona visions poc habituals sobre com s'organitza el nostre món.

✳ **SOHN** editen un nou disc: "Dins el desordre".

✳ **12TWELVE** fitxen per la discogràfica Acurela

✳ **AQUITAMXÉ** han estat triats per participar al Circuit de Sales així com al programa Artistas en Ruta.

✳ **MANDALAS** també giraran per Huesca, Madrid, Cáceres i Cádiz, dins del programa Artistas en Ruta.

✳ **PASTORA** també participen al Circuit de Sales.

✳ **MACEDÒNIA**. Segons Discmedi, la seva discogràfica, porten venudes unes 15.000 còpies del seu segon disc, gràcies a una intensa campanya de Nadal. No tot és crisi econòmica en la música.

✳ El passat més de desembre **REFREE** van tornar a actuar, per tercera vegada, a Moscou. El món es fa petit!

✳ Oberta la presentació de propostes musicals per participar al proper **MERCAT DE MÚSICA VIVA DE VIC**. Fins el 31 de març. + info: www.mmvv.net

AGENDA

8/1 Deja Vu. Barcelona. **It's Not Not + Ovni**

14/1 Luz de Gas. Barcelona. **Carlos Ann** (showcase)

14/1 Sidecar. Barcelona. **Saturday Kids**

15/1 Centre Cívic. St Feliu de Codines. **Icebend + Hedtrip** (acústic)

15/1 La Capsa. El Prat del Llobregat. **Soon + Hule + Acrobatica**

15/1 KGB. Barcelona. **Sanpedro + Renochild**

15/1 Sala Apolo. Barcelona. **La Kinky Beat** (presentació del disc)

21/1 Salamandra. L'Hospitalet. **Albert Pla**

22/1 Sidecar. Barcelona. **Albert Pla**

24/1 La Pedrera. Barcelona. **Projecte Audio** interpreta J.Salvat-Papasseit

28/1 Les Basses. Barcelona. Festa de presentació del Xè Minifestival: **Bird + Jellyfish Skies + Chamizo + Electric Barbarella**

28/1 Salamandra. L'Hospitalet. **Pastora**

28/1 Zumzumgallery. Barcelona. Metal-nenas: **Io Casino + Nina F.Bru**

29/1 FNAC El Triangle. Barcelona. **Mishima** (showcase, amb el seu nou disc).

29/1 Bikini. Barcelona. **The Unfinished Sympathy** (presentació del disc) + **Les Philippes**

29/1 La Capsa. El Prat del Llobregat. **Aisha + Lirio Zone**

25/2 L'Espai. Barcelona. **Antònia Font**

25/2 Les Basses. Barcelona. Jornada pre-festival del Xè Minifestival: **The Secret Society + Songstore, + Holland Park + Zola**

26/2 L'Espai. Barcelona. **Al Tall**

26/2 Les Basses. Barcelona. Xè Minifestival: **Darren Hayman + Lowgold + Haley Bonar + Goldrush + Haley Bonar + Siwel + The Moon Men + Peter Loveday + Los Carradine + Garzón + Double Shame**

27/2 L'Espai. Barcelona. **Juaneke**

3/3 L'Espai. Barcelona. **La Caixa Fosca**

4/3 L'Espai. Barcelona. **Koskilleo**

SIN ACRTUD

El próximo 8 de febrero se cumplirán 2 años desde que apareció por primera vez en antena el programa Bad Music en su formato televisivo y en estos dos años, cerca de 250 programas realizados, algunas cosas me han quedado bastante claras.

Lo primero es romper el tópicos aquel de que el tiempo en televisión es carísimo, porque si bien es cierto que resulta mucho más complicado que otros medios de difusión que he conocido y con los que he trabajado dentro del mundo de la música, no es para tanto.

Posiblemente resulta más difícil encontrar un equipo dispuesto a realizar una serie de esfuerzos no convencionales, es decir, desplazarse fuera de plató en la mayoría de las ocasiones, hasta altas horas de la madrugada en la mayoría de los casos (para cubrir conciertos), etc.

Otro tópico que hay que romper es la eterna queja de los sellos discográficos sobre la falta de espacios musicales en televisión, ya que es evidente que lo único que les interesa (a la mayoría, sobre todo multinacionales) son listas de éxito más o menos manipuladas, donde el machaque sistemático de sus singles obligue al público a colapsar la sección de discos de las grandes superficies en busca de su producto basura. Es tarea harto complicada conseguir que algunos sellos faciliten videos de los grupos solicitados; en algunos casos imposible (en Bad Music hemos conseguido el record de no poder pinchar en dos años ni un solo video de la multinacional Warner). Pero todavía más complicado es intentar con-

vencerles de la necesidad de conocer la obra completa, el álbum al que pertenece el video, etc... no entra dentro de su comprensión que pretendas decir algo más que "Este es el último hit de Tal Pascual... mola que te cagas!!!!".

Otro tópico importante es intentar hacer comprender a cierto número de músicos que por salir en Tv no vale todo, y que el sonido es mucho más importante que la imagen si hablamos de música. No se puede grabar un concierto que se realiza con un equipo de voces, no se puede emitir una grabación de mesa si un canal se ha perdido, etc...

Sin embargo y a pesar de todos esos tópicos y otros tantos que me ahorro hemos llegado a los dos años en antena, de un programa de televisión musical e independiente desde el programa piloto hasta el último. Por eso, y sin que sirva de precedente, me gustaría agradecer a ciertos músicos, sellos discográficos, promotores y salas de conciertos... ellos saben quienes son; el habernos ayudado a conseguir los primeros dos años de televisión y al resto también darle las gracias, porque sin su sistemática ausencia, su palpable autismo y en algunos casos ese desprecio tan evidente... no hubiéramos sido capaces de valorar lo que tenemos.

Queremos celebrar estos dos años de televisión con todos vosotros. Será el viernes 11 y sábado 12 de febrero en la sala Sidecar. El primer día actuarán Critters y cerrará un concierto muy especial de Tuesday Afternoon; el sábado será el turno de Raydibaum y los nórdicos Starmarket. Os esperamos!!!

JL BAD

TALLERS MUSICALS

ESCENARI GRATUÏT DISPONIBLE

TALLERS
MUSICALS
ÚNICS
A LA CIUTAT

< A PARTIR DE GÈNER >

BANC D'EPRO
VES

El Banc de Proves és
un escenari obert a tots els grups

Tots els dijous, a les 20 h:

Participació i entrada lliures. Hi participen tots els grups que vinguin a l'hora d'inici amb les seves baquetes i guitarres. Escenari amb *backline* propi que permet que els grups es vagin rellevant àgilment per presentar els seus temes. Podreu sonar amb 4000 wats de so, guanyar taules, conèixer altres músics i passar-ho bé.



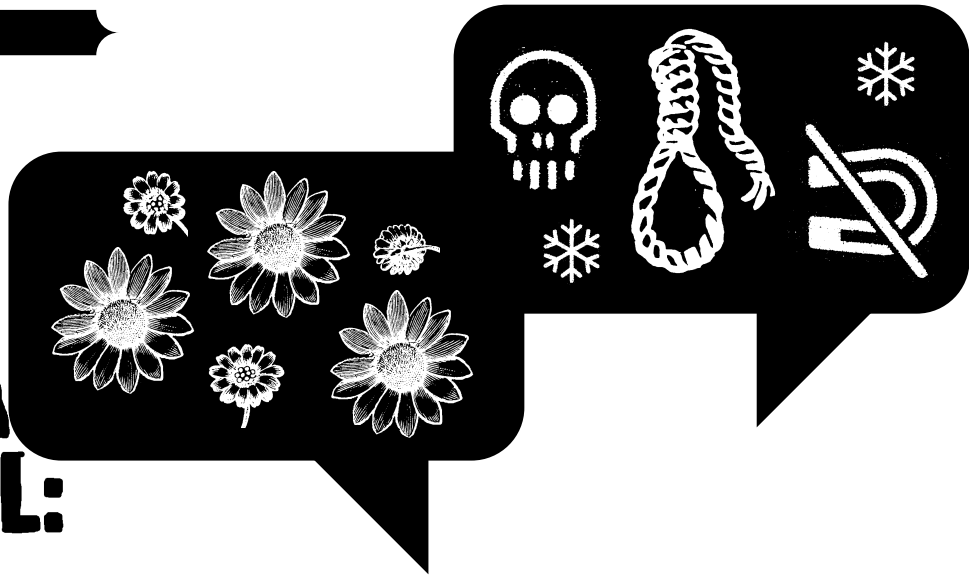
Carrer del Foc 128
08038 Barcelona
Tel. 93 422 43 00
Fax 93 422 44 50



Ajuntament de Barcelona

Districte de Sants-Montjuïc

LA PREMSA MUSICAL:



MARC LLORET

LECTORS QUE OPINEN SOBRE LA PREMSA MUSICAL // Si l'any passat demanàvem als professionals de la premsa musical que ens contestessin una sèrie de preguntes sobre la seva feina i els mitjans per als quals treballaven per tal d'oferir una visió autoanalítica dels objectius, les característiques i la salut de la premsa especialitzada, no volíem deixar de perdre l'oportunitat de conèixer l'opinió del lector.

Les següents línies no tenen vocació de assentar càtedra, però sí que mostren opinions significatives de gent que es defineix com afeccionada a la música i lectora habitual de premsa musical. Sis individus han contestat voluntàriament, sense cap mena de pressió, retribució ni xantatge, a una sèrie de preguntes que se'ls ha formulat des de Nativa. Les seves respostes, juntament a les de Carles Estringana i Isaac Monclús, responsables de comunicació de Castelló i Fnac Triangle respectivament, i les del músic Ramon Faura (Le Petit Ramon), aporten la matèria primera d'aquest article.

Les sis veus: Álvaro Delgado, professional del món audiovisual i membre del grup Orient 3; Enric Roca Carrió, ciutadà (sic); Anna Gómez, que no dóna més pistes sobre la seva biografia; Marc Torió, que fa treballs d'enginyeria; Joel Segarra, informàtic; i Gemma Fortuny, que es dedica a l'ensenyament. Tots ells afeccionats a la música. Tots ells amb una opinió formada i amb voluntat de fer-la pública.

INFORMAR, FORMAR, EDUCAR I APORTAR CRITERI

Una pregunta, **Com i perquè neix una revista musical?** que es pot respondre amb tres preguntes més: Per fer diners i fer d'una afecció un negoci? Per oferir el que la resta de revistes i suplementes/seccions musicals de diaris no ofereixen? Per intentar, com a fan de la música, formar part d'un món que sedueix pel seu suposat glamour?

Els orígens de la majoria de capçaleres musicals podrien ser fruit d'una mescla de les tres opcions, entre d'altres factors. A priori tot és lícit i té un rerefons compartit: tant si es fa per la pasta, com si es fa per portar idees noves o

per anar de gratis a concerts, la passió per la música és un element comú.

Els nostres sis analistes ocasionals comparteixen que la premsa musical hauria d'informar, educar i crear opinió. L'Enric Roca (ER) ho resumeix molt bé **"Ha de facilitar elements per ajudar a crear opinió, formar i donar informació al públic sobre el que s'està fent, s'ha fet i es podria fer"**, una afirmació que completen Joel Segarra (JS) per qui cal tenir en compte **"el context, considerant tots els factors"** i Gemma Fortuny (GF) que matisa que cal **"ensenyar què és bo i què no ho és. Si s'afirma que una formació és de qualitat provar-ho amb fets concrets"**. Per l'Anna Gómez (AG) la informació ha d'intentar també que **"el gran públic tingui accés a la música més independent i alternativa"**. Álvaro Delgado (AD) coincideix amb la resta però afegeix que **"en el fons ha de ser el melòman qui es preocupi de veure si el disc val la pena o no"**, un aspecte, el del criteri propi del lector, que Marc Torió (MT) també ressalta: **"que el consumidor tingui accés a tot allò que existeix i després ja farem ús de la nostra independència per valorar el que ens agrada i el que no"**.

LLUNY DE LA REALTAT // El mateix MT apunta cap a una altra direcció: **"La majoria de vegades s'utilitzen els mitjans de comunicació com a plataforma publicitària"**. Prèvies a concerts i llançaments de discos, entrevistes en època de promoció... sembla difícil llegir articles, reportatges i entrevistes de temes que no estan d'actualitat. AG considera que els periodistes **"es mouen massa per modes i**

Què ens agradaria llegir?

no profunditzen més enllà de les gestions de premsa que fan les discogràfiques”.

En general tots sis estan bastant d'acord, excepte ER, que la premsa musical no acaba d'assolir els grans objectius que se li atribueixen. Falta d'objectivitat, poc interès pel risc, manca de professionalitat (AD); manca d'originalitat, de lectura poc atractiva (AG), poca amplitud de mires, ja que “el mercat és més ampli que el de les grans multinacionals” (MT).

JS reclama imaginació “la frase t'agradarà X si t'agraden Y i Z, no porta enlloc. Molaria molt més dir que X és l'antítesi de W però tenen aquests punts en contacte”... interessant. I GF, per la seva part, troba a faltar “periodistes que parlin exclusivament de música i no tan d'actituds davant la vida” i desitjaria que “tot s'enfoqués des d'un punt de vista proper al *art for art's sake**, en versió *music for music's sake*”.

Aconsegueix orientar al lector la premsa musical? JS assegura que no, “mana l'encasellament a priori fomentat pels propis músics, i els crítics segueixen el joc de forma que es creen compartiments estancs. Al lector despistat com jo li queda la sensació que importen més les etiquetes que la música en sí”. I MT és un punt més dràstic: “actualment vivim en una teòrica llibertat d'opinió i de premsa que el que aconseguim es fer-nos víctimes del seu sistema”. Glups...

CREAR ESCENA // La indústria necessita els mitjans per promocionar les seves apostes i recuperar les inversions. No oblidem que estem davant d'un dels negocis que històricament ha generat més beneficis pels seus protagonistes. La premsa generalista, així com la ràdio i la televisió, tenen com a prioritat parlar dels artistes de les multinacionals, forma part del joc i de l'intercanvi d'interessos. Poques vegades es recolzen propostes arriscades de segells petits. Alguns mitjans no poden assumir el repte de donar suport a una escena local precària, sense espais, sense públic... Però la premsa musical especialitzada podria tenir una oportunitat fantàstica per capitalitzar tot el que

succeeix al voltant dels grups d'una ciutat... podria?

Les opinions dels nostres sis convidats són variades. Per una part els que consideren que el que cal valorar és la qualitat: “s'hauria de recolzar la música bona, dins dels diferents estils i procedències, no s'ha de donar suport indiscriminat a les propostes locals” (AG); d'altra, els que no s'hi mullen gaire i diuen que “hauria d'estar compensat” (AD), que cal que hi hagi “un mínim de qualitat” per recolzar-les (ER) o bé que “si l'escena local té una bona cantera, m'atreveria a dir que sí”. Finalment, MT i JS afirmen rotundament amb les mateixes paraules “sense cap mena de dubte” i el primer alça la veu reivindicant: “hem de lluitar contra la imposició del mercat de les multinacionals!”.

En general, tots ells consideren que si els grups són de qualitat, cal fer discriminació positiva amb l'escena local i que, a més, s'ha de “contextualitzar la producció artística amb el seu entorn i els mitjans amb els que es produeix” (ER), dit d'una altra manera cal “tenir present que juguen en lligues diferents” (JS).

PREMSA GRATUÏTA, RÀDIO, TV, INTERNET // Quan parlem de premsa musical, pensem directament en revistes, diaris i suplementos. Però, què passa amb la ràdio i la tele? Doncs sembla que no gaire cosa. “En aquest país tot és radio fórmula” (AD). La majoria d'ells remarca la interessant aportació de Ràdio 3. Quant a la tele, MT és rotund “la tele musical que coneixem és Flaix TV, amb chat per mòbil...crec que està tot dit”. I AG fa una suggerència per prendre nota: “Hi hauria d'haver un programa tipus ‘Días de música’, com el que fan a La 2 sobre cinema (Días de cine). Interessant, divertit, actual i de qualitat, però sense perdre el nord i les referències del passat”. No estaria gens malament.

* *art for art's sake*: L'art per l'art. Prové de l'expressió francesa “l'art pour l'art” que van fer seva els bohemis de l'Anglaterra del segle XIX. Aquesta màxima es contraposava als corrents que defensaven la idea d'art com a eina per assolir objectius morals i didàctics. Oscar Wilde va ser un dels que va recolzar i promoure aquest moviment.

Per JS, "Internet supleix les mancances, els músics ens arriben a través de les seves pàgines web". Sembla que si algun suport té un terreny enorme per explorar, aquest és la xarxa. Però hi ha dubtes sobre el seu impacte, el seu rigor... Els sis lectors coincideixen que són útils i pràctiques, però alguns hi desconfien "en un primer moment interessen, però després, cauen en l'oblit" (ER). GF acostuma a consultar-les i amb el temps ha descobert que "les fan persones que tenen una actitud molt compromesa amb el món musical. És quasi una tasca altruista."

La premsa gratuïta mereix una consideració a part. Se la jutja, des del sector, de poc rigorosa i poc professional. La realitat és que actualment no hi ha tantes capçaleres com en altres èpoques, en les que semblava que tothom podia engegar un projecte de revista musical gratuïta. Aquí, tots ells estan bastant d'acord amb la seva funció, la seva utilitat i són conscients de la seva importància.

ELS PROFESSIONALS OPINEN

No, no exerceixen de periodistes, tot i que fan o han fet col·laboracions en diversos mitjans. Estem parlant dels responsables de comunicació de dos referents de les botigues de discos de la ciutat.

Estan en contacte permanent amb la premsa musical i destaquem les seves opinions perquè tenen un coneixement del que passa a les botigues, del que comunica la premsa i de la reacció del públic. Això és un resum de les seves opinions:

CARLES ESTRINGANA (CASTELLÓ)

La premsa musical hauria, no només d'informar, sinó adquirir una consciència divulgativa i quasi didàctica, a més de buscar una major implicació amb, sobre tot, les escenes locals.

De vegades, la premsa especialitzada dona per fet que els seus lectors parlen el mateix idioma i tenen el mateix bagatge i coneixements que ells i no sempre és així. També, sota la premissa d'avançar-se als altres, parlen de conceptes, grups o mogudes que poc tenen a veure amb la realitat, amb l'actualitat.

El cas de la tele és flagrant, ja que no hi ha un sol programa que tingui el mínim interès en divulgar les coses que als que ens regim pels batecs musicals ens puguin interessar. Quan ha aparegut alguna iniciativa d'aquest tipus, ha durat tres dies. Pel que fa a la ràdio, és realment dramàtica la situació. És absolutament necessari reclamar un espai (si és públic millor) on es pugui desenvolupar una tasca informatiu-divulgativa sense interessos econòmics ni partidistes... per a quan una RADIO3 al nostre país???? La premsa gratuïta, com en tot, te els seus pros i els seus contres. Ha afavorit l'hàbit de llegir premsa musical a molta gent que mai no s'ho hagués plantejat pagant. Penso que són dos tipus de premsa complementaris. Moltes vegades, la premsa musical és mediocre no pel medi on s'exposa sinó perquè qui la treballa és en sí mediocre.

AD posa el dit a la llaga "és un mitjà bàsic, sempre que es faci des del prisma de la professionalitat i no des de la txapussa i el mamoneig per anar gratis als concerts i tenir discos per la cara". L'anàlisi de MT el porta a dir que aquests mitjans, majoritàriament desconeguts, "de vegades són víctimes de la seva imatge alternativa". Per GF "és un dels puntals en els que més confio a l'hora d'informar-me". I JS aporta tota una revel·lació: "estar al pub amb una cervesa i poder fer-la petar amb la revista gratuïta de torn a les mans és més dinàmic que anar al quiosc i llegir-se la revista en la intimitat del lavabo".

Tant si es fa en un bar, com si es fa des del lloc de treball o en la intimitat del lavabo, és important saber que es llegeix el que es publica sobre música. Tan important com poder oferir continguts que el lector demana i/o necessita.

Doncs això, a prendre nota!

No crec que la gratuïta sigui el dimoni de la premsa, tot i que hi ha molta palla al mercat. En el nostre país, la música no està considerada una activitat cultural (recordem l'escandalós greuge comparatiu de l'IVA??), per tant, res del que tingui relació amb la música és considerat cultura.

ISAAC MONCLÚS (FNAC TRIANGLE)

La premsa musical debe informar y ejercer la crítica, que no es poco. El asunto es cómo hacerlo. La única manera de romper cierta lógica preescrita por las novedades discográficas es orientando, descubriendo y relacionando bandas y escenas, de ahora y del pasado, asomándose al panorama musical desde una perspectiva independiente y sobre todo identificable para el lector. Es la única receta contra el mimetismo que acecha la prensa especializada en general. Un mal que tiende a la repetición de modelos periodísticos, al empobrecimiento del lenguaje de la crítica y a mistificar la realidad musical, una realidad que luego tampoco se corresponde con la venta de discos ni de entradas de conciertos.

La premsa también debería contribuir a crear un estado de opinión alrededor de la industria discográfica, no sólo en crisis, sino en plena transformación.

La premsa musical debería apoyar la escena local, su papel es crucial. No sé si priorizándola, pero sí facilitando su difusión y, en la medida de lo posible, articulando o colaborando con los agentes que la articulan.

Sobre la música en la radio y en la televisión sí que hay mucho que discutir, sobre todo en los medios públicos, medios con vocación de servicio tan público como su presupuesto. Lo más asombroso: cómo se han naturalizado los criterios de audiencia, ya casi incontestables; y el pasaporte al quintacolumnismo que reciben los que se oponen a estos en defensa de la diversidad musical. Es absolutamente escandalosa la forma en que se está dejando morir de inanición a "Sputnik" en TV3 o el anuncio de suspensión de "PopLab" (continuación de "Republica") en BTV, dos programas de reconocido compromiso con la escena local, ambos sin recambio a corto plazo. Es igualmente chocante la falta de una línea maestra de progra-



mación en las radios, ahogada por la magacineización de los contenidos musicales, formatos en los que el descubrimiento, el riesgo y la prescripción suelen brillar por su ausencia.

La prensa gratuita no ha sabido postularse como una alternativa a la prensa de pago que vele por el rigor periodístico de sus contenidos. Demasiados lastres lo han impedido: el aire de lugar de paso, el amateurismo enragé y cierta noción de la actualidad entendida como novedad. Al acoplarse al auge de ciertas escenas, su éxito parece inseparable al de éstas. Ahí han demostrado una capacidad de convocatoria e influencia innegables. Aún así, no sé si ponerse en el camino de los lectores y fidelizarlos es exactamente lo mismo. Algo que se nota hasta en el formato, a menudo difícil de conservar. De todos modos, creo que su impacto como modelo periodístico se ha amortiguado con el tiempo: unas revistas gozan de las ventajas de la veteranía, otras van al encuentro de los quioscos y las de más allá diluyen los contenidos musicales entre los de tendencias.

L'OPINIÓ DEL MÚSIC

Tampoc volíem desaprofitar l'oportunitat de tenir l'opinió d'un músic com Ramon Faura. Amb molts anys d'experiència a la seva esquena i vinculat sempre a projectes amb una gran relació risc-qualitat. D'un "locu" com ell se'n poden treure grans veritats.

RAMON FAURA (LE PETIT RAMON I LES FILLES DEL DOLOR)

Objectius, continguts i mancances. Els continguts de la premsa venen marcats per les campanyes promocionals de les discogràfiques, les editorials o les productores. Que els suplementes dels diaris, o alguns setmanaris es limitin a l'actualitat em sembla adequat i lògic, la seva especialització és l'actualitat. En canvi, crec que és un empobriment que, a més, no hi hagi publicacions amb criteris propis al marge del mercat. En tot cas una cosa no exclou l'altra. Trobo a faltar bons articles revisant el passat, tipus Manrique, però més extensos i en revistes especialitzades. També estaria bé que els que copen els mitjans de més

tirada tinguessin un posicionament més clar. El crític ha de tenir prou cintura per poder parlar del que sigui sense deixar-se portar per les afiliacions personals. O si no, aclarir des del principi des d'on parla. En general es jutja molt i s'argumenta poc.

Sobre l'escena local i el tractament que rep. És important mantenir certa deferència per aquells que tens més a prop. És una qüestió de saviesa. Si aconseguen fer desaparèixer els músics d'aquí, tampoc ens caldran crítics d'aquí, n'hi haurà prou amb traduir articles del New Musical Express o del Rolling Stone.

En art, els condicionants tècnics marquen molt l'obra. No és el mateix enregistrar un disc amb un tascam 4 pistes i un dia que durant un any a Abbey Road. Qui vulgui ignorar aquest aspecte que ho faci, tothom té dret a ser de dretes. Jo no ho sóc.

Ràdio, tele i premsa gratuïta. Hi ha alguns programes on qui els porta i presenta els agrada la música, però els acostumen a programar a horaris impossibles. La resta col·loca música com qui farceix un pollastre, per donar temps a canviar d'entrevistat o què sé jo. En general els productes de les multimedies són, pel que fa a l'ofici, uns incompetents en qui els productors no confien, i això explica que la poca música que es fa a la TV sigui en play-back. S'eviten riscos i els consumidors mig queden contents.

Sobre la premsa gratuïta crec, que quan garanteix un mínim de qualitat, és de les poques alternatives que queden per qui vol llegir sobre música i no sobre xifres de vendes o el color del tampax de la Britney Spears. Moltes revistes musicals gratuïtes són molt millors que algunes que es paguen. A Barcelona tenim exemples evidents.

Amb la professió està acabant el propi mercat i no la premsa gratuïta. Les multimedies manen; i alguns, per no perdre's un canapè, són capaços de fer ressenyes del que sigui. Us imagineu un crític literari comentant un prospecte del Frenadol?

ENTRE TÒPICS I TONTERIES

Algunes de les frases que fan referència als crítics i periodistes musicals comentades per tots els participants d'aquest festival d'opinions. No estan totes les respostes. N'hem triat les més significatives i/o les més divertides. No és una enquesta. És un joc. Les respostes que es repeteixen, són ambigües, òbvies o massa correctes, així com les que diuen sí, no o probablement, les descartem perquè no sigui tan feixuc.

:-) «EL PERIODISTA MUSICAL NO ESCRIU PEL PÚBLIC, SINÓ PER A LA RESTA DE PERIODISTES.» :-)

Álvaro Delgado (AD): En algunos casos escribe para su ombligo, en otros para la multinacional que está detrás del artista, otras para el artista y otras para destrozarse un trabajo que o bien no comprenden o no tienen ganas de comprender.

Carles Estríngana (CE): No crec que sigui cert, però si que hi ha una mica de chauvinisme en el sentit de mirar que fa l'altre per demostrar que se'n sap més o que s'és més llest, o....

Joel Segarra (JS): No m'ho crec. El periodista intenta arribar al lector sigui qui sigui, sino de què?

Ramón Faura (RF): Alguns escriuen per la secretaria del jefe, a veure si pillen d'una puta vegada.

Gemma Fortuny (GF): Corregiria la frase : "El periodista musical no escriu per al públic, sinó per a la indústria."

:-) «EL PERIODISTA MUSICAL NO ESCRIU PEL PÚBLIC, SINÓ PELS MÚSICS DELS QUE ESCRIU.» :-)

Enric Roca (ER): És probable. El distanciament objectiu amb la creació és una utopia. El crític estableix una relació d'enamorament/odi amb l'obra artística i, per tant, és comprensible que s'adreci als seus creadors.

Anna Gómez (AG): En alguns casos potser sí, però si fos així, potser haurien de ser més rigorosos i escoltar el concert sencer, per exemple.

Isaac Monclús (IM): ¿Quién sabe? Hay gente muy rara por ahí.

JS: Ridícul. Encara que alguns músics farien bé d'agenciar-se els crítics per redactar les notes de premsa.

RF: Això és quan vol entrades per fardar davant l'esmentada secretària, imagino.



:-) «LA PREMSA ES DEDICA A POSAR DE MODA ELS GRUPS

QUE DESPRÉS ES CARREGARAN SENSE PIETAT.» :-)

CE: A UK o els USA pot ser sí que funciona així, però no crec que la nostra premsa tingui aquest nivell de poder i influència.

JS: La premsa no posa de moda res, en tot cas s'apunta al carro. És d'agrair que sempre sigui la primera en baixar del burro quan aquest ja ranqueja.

GF: Sí, però afortunadament eren grups que ja s'ho mereixien del principi.

:-) «ELS INTERESSOS INFLUEIXEN EN GRAN MESURA

LA SEL·LECCIÓ DE CONTINGUTS MUSICALS D'UN MITJÀ.» :-)

AD: Totalmente de acuerdo. No olvidemos que los alquileres en Barcelona y alrededores están muy caros y todos tenemos que pagar el piso... A no ser que vivas en casa de tus papás.

CE: Tot i que la crítica aporta criteris subjectius, els interessos externs a l'activitat creativa, artística o cultural haurien de quedar al marge.

IM: No sé por qué siempre se considera a "los intereses" como algo negativo.

GF: En gran mesura no. Totalment i integra.

:-) «EL CRÍTIC MUSICAL ES UN MÚSIC FRUSTRAT.» :-)

AD: En algunos casos es así, si no, no se entiende que haya críticas tan sangrantes y desconsideradas hacia algunos trabajos.

IM: Juan Benet decía que los escritores eran críticos frustrados. Ni tanto ni tan poco.

RF: No és el mateix un periodista que un crític. Insisteixo. No estic d'acord amb la frase. Jo no estic frustrat i faig de crític. I en conec molts que no són músics frustrats i que creuen que és important construir un discurs sobre la música. Això no treu que alguns periodistes estiguin frustrats. I arribats aquí, de motius n'hi ha de molts tipus (ser lletjos, ser pobres, ser coixos, les vexacions d'un pare alcohòlic, ... no sé)

:-) «LA CRÍTICA DE DISCOS

NO AJUDA AL LECTOR A CONÈIXER EL CONTINGUT DEL DISC.» :-)

ER: Cert, valoro molt les revistes que adjunten CD's amb les músiques comentades.

AG: Alguns cops no perquè enlloc d'explicar el contingut d'una forma informativa el crític es preocupa massa de fer floritures i presumir del seu bagatge.

IM: Lo que desde luego no lo hace son las hojas promocionales de las discográficas.

JS: La crítica de discos funciona millor si el lector s'ha escoltat el disc abans. Potser seria millor criticar els discos no quan surten sino al cap de sis mesos.

RF: És molt difícil transmetre amb paraules el contingut del disc. Per a mi una bona ressenya és la que primer situa el disc (gènere, afinitats, filiacions, etc), aquesta és la informació necessària pel possible comprador. I en segon lloc, es posiciona críticament respecte el disc, sobre perquè creu que està bé o malament tot allò que hi ha. En aquesta segona part, el crític posa la cara com abans l'ha posat el músic.



minifestival

de Música Independent

10é Minifestival de Música Independent de Barcelona - Dissabte 26 de Febrer - 18 hores

darren hayman (hefner)

london

lowgold (darren ford)

manchester

haley bonar

minneapolis

goldrush

london

siwel

valència

garzón

madrid

the moon men

barcelona

peter loveday

barcelona

los carradine

barcelona

the double shame

torelló

NouBarris

auditori les basses - carrer teide, 20
metro vilapicina L5 bus 11, 32, 50, 71 i 82
taquilla 15€ anticipada 13€ (venda a Cd Drome)
web www.minifestival.net



festa de presentació
divendres 28 gener
entrada gratis

bird

chamizo

jellyfish skies

electric barbarella

jornada prefestival
divendres 25 febrer - entrada gratis

the secret society

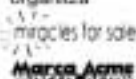
holland park

songstore

zola

+ instal.lació "mira... escoltes?"
del col.lectiu fotogràfic subgrup

organitza



amb el suport de



Ajuntament de Barcelona

Districte de Nou Barris

THE UNFINISHED SYMPATHY

A finals dels noranta l'Éric, el nostre interlocutor avui, portava temps encaparrat en fer funcionar el seu projecte en solitari. Aquest tipus d'aventures requereixen un gran esforç personal i, a més, solen estar mancades del sentiment i química fruit del fet de ser part d'"un grup", d'una banda de rock&roll! Així que no és estrany que una d'aquelles tardes en les que l'Éric i el Guillem quedaven per parlar de música i recordar, guitarra en ma, melodies i riffs, sorgís la idea de formar The Unfinished Sympathy.

T XAVI GUILLAUMES F ALBERT POLO



L'entusiasme de l'Oriol i del Pablo per completar la formació va ser definitiu per donar el tret de sortida al projecte i començar a assajar. Quatre anys després, els Unfinished Sympathy són un dels grups més consistents de la ciutat. Han deixat de tocar a canvi de quatre birres i el seu segon disc està entre els millors de l'any passat segons la nostra premsa musical. El seu rock emocional ple de força els ha portat a compartir èxit i discogràfica amb propostes com els Standstill, Tokio Sex Destruction o No More Lies. Diguem-li rock, o posthardcore, tot és qüestió d'adornar-ho més o menys. Avui ens centrem en el procés que porta d'aquell moment que comentàvem, la trobada d'uns amics per teoritzar sobre música, a la formació de l'essència del rock: el grup.

1 **Passar a l'acció.** El grup va néixer en un moment en que els seus membres fundadors estàvem cansats de "pensar molt en què vull fer". Per això ens vam reunir un dia de gener de 2000 al local per tocar sense pensar, és a dir, partir de quatre riffs i intentar muntar alguna cançó que ens vingués de gust tocar, no només "idear". Crec que no ens havíem deixat portar mai tant per la música fins llavors, segurament perquè, com et deia, teníem una aproximació massa intel·lectual i poc física a la música. El factor físic és el que va fer néixer el grup.

2 **Ser una banda de "rock".** L'actualitat molts cops és sobrevalorada. Perquè al voltant de la música hi ha un context cultural que és el que interessa a aquells que donen valor a la modernitat per sobre les altres coses. Nosaltres tenim la nostra visió de la cultura, ens interessa conèixer la modernitat i tenir el màxim de coneixements possibles sobre perquè l'actualitat és com és, per quines raons socials, la seva procedència, etc. Però totes aquestes coses no tenen res a veure amb el nostre grup. Toquem rock perquè és la música que millor coneixem, i per tant el millor vehicle per expressar-nos. Si fóssim experts en sintetitzadors ens expressariem a través seu, o si haguéssim anat a acadèmies de música el nostre vehicle d'expressió seria el jazz. I, tot i que ens interessin els sintetitzadors i el jazz, no els coneixem prou, ara per ara, com per incorporar-los a la nostra música. Creiem que en el món hi ha milers de coses interessants, entre elles l'actualitat, com també són interessants Antonio Machin i les pintures rupestres de les Coves d'Altimira. Nosaltres som un grup d'actualitat perquè existim ara, però no perquè vulguem emular el que es fa en l'actualitat. I creiem que això és més interessant que apuntar-se a cap carro.

3 **Crear una imatge i un directe sòlid.** La imatge forma part del rock, i en aquest sentit ja em sembla bé

que els grups la cuidin. L'assaig també, és clar, però tampoc s'ha de reduir el talent d'un grup a que ho tingui tot ben assajat. Es molt més profitós fer un concert que un assaig, moltes vegades, i no crec que només es pugui tocar si està tot ben assajat. Cal no enganyar a l'espectador, està clar, però la gent ja sap, o hauria de saber, si va a veure un grup amb més o menys experiència, i no es pot demanar a tots el mateix. D'altra banda, fins i tot en grups experimentats la qualitat executiva-interpretativa no em sembla tan important com la qualitat comunicativa. Zeidun no fan massa assajos però diuen molt més en directe que grups que toquen molt millor.

4 **Encaixar a una discogràfica.** Sempre li he dit al Jordi BCore que mai em va interessar massa el que treia fins al "Aina", d'Aina, perquè fins llavors tot em semblava una imitació dels grups americans però sense qualitats especials que fessin despuntar als grups. Tot i que aquella primera fornada també tenia les seves virtuts, fonamentant determinada actitud i manera de fer les coses que tots hem heretat. Crec que Aina va ser el primer grup de BCore a l'alçada, i molts cops per sobre, de la majoria de grups internacionals d'un nivell semblant a l'època. Des de llavors hem tingut obres mestres de grans grups, l'una darrera l'altra, com el "Memories collector" de Standstill, "Orion's belt" de



Madee o "J]" de No More Lies, discos amb un talent a anys llum de moltes coses de les que es fan a Estats Units o Anglaterra.

5 **Mirar al teu voltant.** Per mi els discos que t'he anomenat dels Standstill, Madee o No More Lies són obres mestres, evidentment dins el seu gènere. Com que aquest gènere és el que millor conec, no te'ls sé comparar a les obres mestres dels grups de hip-hop ni de reggae. Però dins d'aquest gènere (és a dir, el rock modern -i no retro, que detesto-) em sembla que "Mary & Jim" dels vitorians The Bròntes també és un disc excel·lent. Segur que entre els grups de post-rock de per aquí també n'hi ha (12Twelve, Balago, Camping...) però tampoc hi entenc massa. Reconec que tinc tendència a ser més "fan" dels grups dels meus amics que dels altres, però suposo que això és inevitable...!

6 **Formar part de la vida musical de la ciutat.** Barcelona és una ciutat molt gran i diversa i la gent busca la seva identitat inscrivint-se a mogudes, tendències, tribus, etc. Hi ha molts "cercles reduïts". Per això els grups que toquen en el circuit hardcore tenen un públic assegurat sempre, igual que els de heavy, o els músics electrònics. Sempre hi ha infraestructures i no tinc massa queixa, comparat en com estan les coses a altres llocs. L'únic problema de tot això són els grups poc

definites a nivell d'estil o, sobretot, de tendències, que per no pertànyer a un "mundillu" determinat no poden tocar tant, o no interessen tant a la gent, perquè la gent necessita pertànyer a una escena,

CREIEM QUE EN EL MÓN HI HA MILERS DE COSES INTERESSANTS, ENTRE ELLES L'ACTUALITAT, COM TAMBÉ SÓN INTERESSANTS ANTONIO MACHIN I LES PINTURES RUPESTRES DE LES COVES D'ALTIMIRA.

moviment, digues-li com vulguis, i a ningú li agrada anar a veure un grup i trobar-se sol davant l'escenari i els músics. En resum, les connotacions socials d'anar a un concert a Barcelona superen les merament musicals.

7 **Reflexionar sobre el món en el que t'has ficat.** Està clar que avui dia una discogràfica standard, sigui independent o no, és un mal negoci. Hi ha molta oferta en forma de discos i molt poca demanda per part d'un públic que no pot donar l'abast a tota la música que s'ha fet al món als anys 50, 60, 70, 80, 90 etc. Cada llançament discogràfic és acumulatiu, i això amplia la oferta per sobre la demanda. Que ningú es pensi que "quan surt un disc al mercat se'n retira un altre", perquè, encara que sigui en el mercat de segona mà, el producte existeix. Imagina la feinada que tindran els nostres fills a assimilar, ja no tota la música nova que vagi sortint, sinó tot el

bagatge en forma de "discografia que es pot comprar" que heretaran. És tan natural que s'imposi l'intercanvi de música per internet que la indústria discogràfica tindrà molt menys pes específic sobre els grups

que les companyies de management, empreses en auge perquè sí que generen diners, pel grup i per tirar endavant el negoci, cosa que les discogràfiques cada cop poden fer menys. L'espectacle en directe té molta més vida per endavant. Sempre agradarà veure algú sobre un escenari tocar rock and roll, perquè sempre naixeran nous nens que ho descobriran. Els mateixos nens que sabran tant de l'Elvis com jo d'Enric Granados, és a dir, poca cosa, de tanta informació que tindran després de tant anys de producció discogràfica.

8 **Enfrontar-se a les aproximacions intel·lectuals dels altres.** Sempre he tingut simpatia per la gent que es dedica a escriure sobre música, senzillament perquè compartim afició. Només em desperten cert rebuig els crítics que sobreposen la importància de la seva retòrica a la de la música de la que parlen, en un afany de protagonisme que em sembla impropri. ✖

ALEX TORÍO

HO HAS DE FER PER TU

JORDI OLIVERAS

L'artista ha de treballar per ell mateix o ha de pensar en comunicar? L'entrevista amb Àlex Torio va ser una mica atípica. Saltant-nos la norma segons la qual un hauria de preguntar i l'altre respondre, durant una bona estona vam debatre sobre aquesta qüestió. Les posicions no eren rígides, però està clar que l'Àlex s'ha acostumat a pensar que farà la seva música passi el que passi i diguin el que diguin.

Sembla lògic pensar que en un entorn com el nostre, només és possible portar tretze anys fent música, com és el seu cas, composant unes mil cançons, i enregistra uns quaranta-dos discos, des d'una actitud una mica autista.

“ A mi el que m'interessa és l'expressió artística. El públic influeix, però intento que sigui lo mínim. Si no connectes, no cal buscar un camí per connectar. Jo faig música perquè ho necessito i estic content amb mi mateix quan acabo un disc o una cançó que m'agrada. Després resulta que també m'alegra veure que li agrada a algú altre. Si la indústria i jo ens hem trobat i anem tirant junts, continuaré traient discs i fent concerts i si en faig molts i puc pagar-me la casa i el dinar, perfecte. M'agrada el ritme de vida del músic, viatjar, tocar, estar una mica perdut tot el dia. Si ho pogués fer més del que ho faig, també me n'alegraria. Si no, continuaré gravant a casa com ho he fet des dels 17 anys. Faré les rodes de premsa de les presentacions del disc al menjador i els concerts a l'habitació. El meu objectiu es deixar una obra interessant quan mori. Mentrestant, també m'ho vull passar bé.”

Tota una declaració de principis. Però l'entrevista no acaba aquí. Encara hi ha més.

TREBALLAR EN SOLITARI

Queda clar que el teu és un projecte solitari, com els d'Abús, Felicidad-blanch, Le Petit Ramon, Roger Mas, Songstore, o Muchahito, per esmentar-ne alguns de propers. Què et porta a treballar en solitari?

La possibilitat de triar jo les coses. Em costa acceptar les aportacions de segons quins músics. De vegades em semblen arbitràries i poc pensades. Això no vol dir que no sigui capaç de reconèixer un talent i treure'n profit,

però es mes habitual que no m'agradin les coses que fan altres. També es cert que hi ha músics que son molt bons captant a un talent compositor i el complementen i milloren, com per exemple feien Mick Ronson amb Bowie, o Greg Cohen amb Waits. En el cas de Craab (el grup que l'acompanya), que ens coneixem des de fa 10 anys, es un privilegi per a mi tenir una gent com ells, que saben que necessito expressar-me, m'entenen, m'han captat des de fa molt, i amb una mirada ja veuen si anem bé o no. Però és difícil arribar a aquest nivell sense el pas del temps. Tots tenim prejudicis i creiem que potser l'altre no està fent-ho amb la convicció que caldria.

A mi la música em sona al cap, i intento treure-la al disc, o al directe. Això costa molt. De vegades, un músic o un tècnic aporta una cosa no exactament com jo vull, però m'agrada més, llavors està molt bé. Moltes vegades no m'agrada i continuem buscant. Es com si hi hagués un criteri per sobre de tot que no exclou la personalitat dels col·laboradors.

D'ON HA SORTIT AQUEST TIO?

L'Àlex té 30 anys. De formació físicoteòric. “Des del principi vaig estudiar pensant en ser professor”. I això ha fet, ja sigui en classes particulars o en escoles. Tot i que diu que està fart de la política empresarial de les escoles. “Es parla molt dels diners en la música, però en l'ensenyament la cosa també és molt dura. Et fan sentir com si fossis una màquina.” Li agrada molt fer de professor i, segons diu, hi ha una època de la seva música marcada per la seva feina. “Em re-escolto i em veig molt didàctic. Explicant molt les coses.”

Com has après a tocar el piano?

Pel meu compte, quan tenia 11 anys. Vaig demanar als meus pares un teclat, i a partir d'aquí vaig anar aprenent. Passats uns

anys, vaig anar a un professor particular, però al final em va dir que jo tenia massa vicis per la meua manera d'haver après com per fer marxa enrera i entrar al motllo de la carrera convencional.

Quina és la teva formació musical?

Sé una mica de solfeig. Els instruments els he après a tocar pel meu compte. No soc un virtuós en cap. Utilitzo els instruments per expressar-me d'una manera personal. Si fos més coherent, hauria de fabricar-me'ls jo.

Quins discos t'han educat?

Les obres completes de molta gent son fonamentals per a mi. Dylan, Tom Waits, Neil Young, David Bowie, Beatles, Stones, Velvet Underground, Robert Wyatt, John Cale, Frank Zappa, Leonard Cohen, Georges Brassens, Pixies...

Parle'ns de la teva afició per Zappa.

Igual que d'altres músics, m'encanta com va crear el seu propi mon. A més, és un músic espectacular, innovador, provocador... És un nexa entre la música clàssica i el pop rock. Era una mica gandul amb les lletres pel meu gust i no deixava lloc als sentiments, per dir alguna cosa dolenta. Feia una música complicadíssima, intel·ligent i divertida alhora.

Et sents més aviat vinculat a una mitologia musical i cultural d'altres èpoques?

De vegades penso que potser el que passa es que les coses que son molt a prop no es veuen bé. Potser ens equivoquem al menysvalorar o al considerar excepcionals coses recents. En els últims anys, per exemple, m'he donat compte de que U2 son una merda, quan semblaven quelcom clàssic dels 90. Son uns farsants. Zooropa es la flauta aquella del burro del conte. Igualment,

podem estar rodejats de coses importants que ara no sabem valorar. De totes maneres, el cor em diu que del que es fa avui dia el més important no es coneix gaire. Penso que això és perquè la gent interessant no perd massa temps en convèncer una societat alienada com la nostra per tal de ser escoltada. Es millor treballar per un mateix.

HUMANISME I INDIVIDUALISME

Què pinten Nabokov i Bukowski als crèdits del teu disc?

Volia manifestar la possibilitat d'estar apassionat per dues coses molt diferents i que, fins i tot, entre elles es consideren incompatibles, antagòniques. A mi m'encanten tots dos.

Si no m'equivoco, la cultura beatnik és important en el teu projecte artístic. En quina mesura és veritat?

M'agraden molt els escriptors de mitjans segle XX. No em puc considerar beatnik perquè no conec prou tot el que s'entén sota aquest qualificatiu. El que jo he captat de llibres de Kerouac i Burroughs, a més d'altres "no beat" com Fante o Bukowski, es potser l'humanisme des de l'individualisme. Es centren en l'individu i la necessitat de l'experimentació per entendre'ns a nosaltres mateixos. També estimar la vida i donar-li un sentit molt relatiu a la mort. Els religiosos sempre arriben a l'humanisme a través d'un profeta i jo penso que tot ho tenim dins.

El teu disc parla de la relació d'un personatge amb el món de les drogues. Per què has triat aquest tema?

Potser el tema m'ha triat a mi. No es premeditació ni recerca de temes. Veus les coses, les que et passen, les que veus que passen, les que creus que deuen estar passant i això em fa rebre moltes sensacions que em fan escriure. També trobo que si no hi ha conflicte, no hi ha necessitat de reflexió. No em veig amb ganes d'escriure sobre la felicitat. Si fos feliç tal i com s'entén de manera imbècil, no tindria cap motiu per escriure; estaria tot el dia disfrutant i eixugant-me la baba.

Hi ha gent que pretén mostrar-se igual que en la seva vida quotidiana i gent que opta per construir un personatge. Si no m'equivoco, tu estàs al segon grup. Per què prens aquesta opció?

Jo no diria que sigui així. El personatge el creem en diferents moments del nostre dia. Jo soc el professor a l'escola? Soc el fill davant la meva mare? Soc qui canta en solitari a un bar? Qui fa un concert amb banda guitarrera? Potser som un munt de possibilitats en stand by, que de tant en tant, en funció de l'entorn, s'amplifiquen selectivament. Personalitats múltiples amb punts comuns més enllà del físic. I no es una malaltia de frenopàtic.



EL RAVAL

Al disc hi ha una presència notable del barri on vius, el Raval. Quina importància té en la teva vida aquest barri?

Hi visc i hi faig molta vida, de dia i de nit.

Quina importància té en la teva proposta artística?

No era la meva intenció fer-me portaveu del Raval, però potser com que es un barri tant "de veritat", i no com Pedralbes, que sembla l'interior d'un PC, hi trobo una constant inspiració.

Què en penses de com evoluciona el barri?

Es un barri que està absorbint tota la immigració i suposo que això es notará moltíssim d'aquí unes generacions. Amb això hi ha molta incultura: a mi em fan més por segons quins compatriotes, com alguns violents xoriços o el Sr. Zaplana, que la majoria dels immigrants. Jo confio en la possibilitat de molts immigrants de millorar el barri. El Sr. Clos es podria haver estalviat uns quants diners si hagués pensat que el fòrum ja el tenia a la ciutat. Però bé, que podem esperar més d'un home amb pinta de mirall.

Què en penses de la marca del Raval, com a referència d'alguns discos que volen projectar un so de Barcelona?

No hi confio gaire. El mestissatge humà em sembla perfecte. El planeta es de tothom i hauriem d'organitzar-nos per viure-hi tots repartint els recursos. El mestissatge aplicat a la música em resulta insuportable. I si el Raval és mestissatge, això del so Raval, no sé... Em molesta moltíssim el so de les bandes de trompetes i tambors que passen de tant en tant tocant música militar a hores incomprensibles com la una de la nit o les sis del matí. Si tingués balcó els hi tiraria coses per sobre. No conec un altre So Raval. Potser no m'hi fixo prou.

Com participes de la cultura del Raval?

A part dels locals fashion, que tenen la seva gràcia, hi ha molts borratxos als bars abandonats. De vegades hi vaig i parlem de coses. Dino a menjadors on t'asseus al costat d'algú que no coneixes. Tirem diners a les màquines escurabutxaques. Sopo a un japonès amb una ampolla de vi bo. Les asiàtiques es sorprenen de la meua manera de beure. Aleshores pujo les escales de casa i toco el piano i canto. ❖

7È CONCURS DE MÚSICA ACÚSTICA DE BARCELONA

Centre Garcilaso, Barcelona
5-13/11/2004

EXCEL-LENT CANTERA MUSICAL

El passat mes de novembre es va celebrar al Centre Garcilaso de Barcelona el 7è Concurs de Música Acústica de Barcelona. Durant quatre jornades un total de 36 grups van actuar en format acústic, amb un ventall molt ampli de propostes. El primer premi se'l va emportar el grup d'Alcoi **VERDCEL**, un quartet de guitarres, baix i veu, que canta en català i que va sorprendre per la qualitat de les composicions, la seva harmonia musical i un estil molt personal i èpic a l'hora d'expressar-se.

Un dels segons premis, a més del premi del públic, va recaure en el grup **BAZAR**. Aquesta banda barcelonina va mostrar una actuació molt completa, molt tècnica i virtuosa al voltant de conceptes flamencs. Tot i això, no es queden en una pura superfície flamenca i el grup avança cap a la recerca de nous camins amb la incorporació d'altres instruments aliens. Amb la guitarra com a eix central, la banda es recolza en una bona amalgama de percussions, de les quals cal destacar la Cantara i la Tabla hindú, a més a més del so primitiu del Didgeridoo.

L'altre premi en joc va anar a parar a les mans dels barcelonins **NEXUS**. Agafant el nom dels mítics andròides del film *Blade Runner*, la banda, encara una mica jove, enceta el seu camí cap a un so molt personal. Resulta complicat definir aquest grup amb una vocalista que utilitza la seva veu com a un ins-

trument de so, sense lletres, i que conjuga perfectament una mena de rock/jazz minimalista, repetitiu i avantgardista.

No podem acabar aquest repàs sense reconèixer l'esplèndid paper que van fer els altres tres finalistes: **CHUCHO DÍAZ**, **JULIETA MARÓN** y **HALAWA**. Els tres amb estils diferents van oferir una bona mostra de les seves qualitats. Chucho Díaz va ser una de les sorpreses, encara que no va poder aconseguir cap guardó. Chucho, tocant la guitarra, cantant i ballant al ritme de les seves complexes, animades i divertides composicions va fer moure el personal. Aquest còctel, acompanyat d'unes bones i compromeses lletres, ens fan pensar que amb una mica de sort tirarà endavant com a solista intrèpid.

Marón va oferir cançons que responen al clàssic estil de cantautora sola davant el seu públic. Una veu treballada, bucòlica i dolça i unes bones lletres la van ajudar a ficar-se a la final. Per últim, Halawa van ser un dels experimentadors del concurs en presentar una proposta molt original amb didgeridoos, violins i la percussió africana del Berimbau.

Les discogràfiques i segells independents que operen per aquestes terres haurien de prestar una mica més d'atenció a la fenomenal cantera musical que té al seu voltant i oblidar-se de construir nous productes *marketinianos*. Només van haver sis finalistes i tres guanyadors, però un bon grapat de bandes presentades van demostrar tenir talent i creativitat musical per estar en primera línia.

T ANTONIO ÀLVAREZ



HIPERSONS'04

SONGSTORE + SANPEDRO

6/11/2004

La Bàscula, Barcelona

El que durant anys va ser escenari de l'Hipersons, aquest any era una més de les localitzacions. Allà, un petit, recollit i acollidor racó va ser l'escenari d'una vetllada musical d'allò més agradable protagonitzada per dues bandes amb vocació elèctrica, però que mitjançant la recerca de l'esperit acústic i de la simplicitat en la posada en escena, aquest cop volien demostrar com, tot i despullades les seves cançons, tenien força.

Sanpedro van obrir la vetllada amb un intens concert que va fer evident la gran serietat amb què es prenen els directes, quelcom que molts cops trobem a faltar en els grups locals. Per altra part, la bona sintonia entre les seves referències anglosaxones i la seva llengua d'expressió, el català, diu molt a favor dels que pensem que si hi ha bones cançons, importa poc l'idioma. He de dir que van ser una agradable sorpresa perquè crec que el seu disc no fa justícia al gran valor del grup.

Songstore van arriscar un xic més, amb una posada en escena més simple, amb la veu i la guitarra del Christian tan sols acompanyada per petits detalls electrònics. El seu últim disc "Another perfect day for human extinction" és una bona col·lecció de cançons que, com els Sanpedro, troben bons referents en el pop britànic. Això significa tenir cura per buscar el bon gust i la melodia perfecta. Cançons que, tot i el format minimalista, la frescor i el bon humor amb què van ser interpretades aquella nit, van resultar-nos càlides i atractives. En resum, un vespre envoltats d'un ambient relaxat i amb bons amants de la música a l'escenari i entre el públic.

XAVI GUILLAUMES

FACTO DE LA FE + DORIAN + HIDROGENESSE

13/11/2004. Les Basses, Barcelona

[Dos amics de la llista de correu d'Indigestió ens donen la seva opinió sobre aquest concert].

Menú indigest difícil de pair. De primer, Facto de la Fe, en efecte els novells. Hip-hop amb referències al barri però també sensualitat amb flaixos d'amors d'estiu a l'altell. Com a defecte l'auto-complaença, pluja de confeti inclosa.

De segon, Dorian, despistant amb vídeos sobers, sobrats d'energia i afectació en tots els seus gestos. Sonaren potents: 'chapeau' per la digressió en francès. La Francesca, eivissenca, els veia per segon cop i es desenganyà un poc. (Filla: el que compta és la primera impressió que t'incita a repetir. Ens veiem a la pròxima?) Per postres, el concert anual d'Hidrogenesse. Aquest cop sí els seguidors se les sabien i mogueren els malucs com pollastres. Llàstima que la Francesca i la Isa abandonessin la sala a la tercera cançó. L'actitud rockista i estrident d'un grup de base electrònica agafà desprevinguts a alguns, repertori inclòs. Un triomf. Els odiosos són ells.

JOEL I COL-LABORADOR HIDROGENAT

Hidrogenesse // Quizás el grupo más esperado de la noche (al menos por mí) o el más conocido, aunque parezca que Carlos Ballesteros y Genis Segarra se empeñen en prodigar su marginalidad, regodeándose en su "marcianada", y en llevar la contraria a las últimas tendencias.

La salida a escena prometía: Carlos a lo ermitaño medieval encauchado (aunque con diadema) y Genis con su atuendo "neofolk" al que nos tiene acostumbrados últimamente (con falsa perilla incluida, consecuencia de haberse atado dos mechas de cada lado de la cabeza debajo de la barbilla). Después de que



FACTO DE LA FE



DORIAN



HIDROGENESSE

Genis presentara el que denominó su concierto anual y de probar sus propios micros, también un tercero que denominaron "micro-robot", Hidrogenesse empezó autopresentándose ante el público con "Hidrogenesse", su canción en la que explican el mismo proceso de producción del grupo: cómo se conocieron, formaron el grupo, sacaron el disco, la gente lo compró, les criticaron, ..., y en la que finalmente acaban dando gracias a su público. La evidencia de los hechos relatados nos conduce, a través de sonidos enlatados y reminiscencias orientales, a la humildad y simpatía del final de la primera canción. No hay mejor manera de empezar un concierto, ¿verdad?... Estos chicos..., qué majos son... Siguiéron deleitándonos con varios de sus hits que cuentan las verdades de la vida, como "He vuelto", "Es odió que los amics triomfen", "Hidroboy" o "No hay nada más triste que lo tuyo". Una vez más, Hidrogenesse se nos presentaron como una suerte de trovadores de la vida posmoderna. El público escucha atentamente, sabe muy bien de lo que hablan sus canciones, porque se ve reflejado muchas veces en sus penurias y euforias. La irónica complicidad está latente, pero... no se baila... ¿Por qué? Quizás porque Hidrogenesse no es un grupo de música de baile al uso, aunque ésta forme parte de los referentes del grupo; ¡@s asistentes no habían venido a esa fiesta a olvidarlo todo en la pista de baile, sino que esperaban una actuación en su sentido más amplio: una escenificación poético-musical que parodia las problemáticas cotidianas en las que nos vemos inmersos tod@s nosotr@s, y que al mismo tiempo nos ayuda a digerirlas, a quitarles hierro, a reinos de ellas... y de nosotr@s mism@s. TONI SUBIRANA

QUIMI PORTET

Dijous, 2 de desembre de 2004
L'Espai, Barcelona

Vagi per davant que el concert va ser un èxit, tant artístic com comercial. L'Espai era ple i Quimi Portet va posar-se l'auditori a la butxaca. Noblesa obliga. Qüestions extra-musicals com una naturalitat que només atorga la veterania i la tranquil·litat amb un mateix, l'autenticitat en el sentit menys Bruce Springsteen de la paraula, la fina ironia i la absoluta carència de solemnitat soporífera fan que la figura de Quimi Portet caigui, així ja d'entrada, simpàtica. Si a més, la proposta musical és interessant i la destresa per dur-la a terme és impecable, poc més podem demanar. L'acompanyament, una segona guitarra, baix i bateria, era austere i eficaç. La professionalitat dels músics no es tradueix com sovint sol passar en fredor i convencionalisme, sinó tot el contrari.

A Quimi Portet li sorprèn quan li pregunten per la seva vessant surrealista o marciana. A l'Espai va demostrar-se que, precisament, allò que el converteix en una rara avis en el panorama local

és la seva absoluta falta de raresa. En un temps on la majoria de grups són una reedició més o menys afortunada de coses ja vistes, en el cas de Quimi Portet es té la sensació d'escollar una banda d'aquí i d'ara, que estableix les seves pròpies regles. Personalment em fa pensar molt en el Neil Young. I no ho dic perquè musicalment s'hi assembla, encara que algunes coses sí, sinó per aquesta naturalitat que només assoleixen els grans. Per començar, està la veu curiosa. En segon lloc, l'elementalitat de les melodies, que no es retorcen entre afectacions importades. Melodies que sonen a clàssic i davant les quals un només pot dir: I és clar... era això!. En tercer lloc, també està (continuo amb els paral·lelismes) la manera d'arranjar les cançons amb clares filiacions rockeres, però que gràcies a una contenció magistral mai cau en el recurs fàcil al que tan acostumats ens tenen els Miguel Rios de turno. Quart: els dos transmeten "faig el que em dona la gana". No sé què pensa el Quimi Portet del Neil Young, jo crec que tots dos són imprescindibles.

JULIÀ SOROLL

NINO GALISSA

L'Espai, Barcelona
27/11/2004

"Todos, somos, somos, somos catalanes". Así, al compás de la música y con sinceridad se mostró Nino Galissa al término del concierto que ofreció el pasado 27 de noviembre en L'Espai ante unos espectadores que se lo pasaron en grande con el ritmo y las ganas impuestas por el artista y su banda. Aunque la sala no acabó de llenarse, los asistentes pudieron disfrutar de un concierto rítmico, colorista y comprometido. Nino Galissa, natural de Guinea Bissau, y residente en Barcelona desde hace unos diez años, conoce la realidad de su país de origen y también de la ciudad que le ha adoptado, con lo que su visión intercultural se hace necesaria para comprobar que no somos muy diferentes. Su último disco, *Mindjer* está dedicado a las mujeres y según explicó nace de la "gran tristeza" que le producen los demasiado frecuentes casos de violencia doméstica.

El artista se presentó en el escenario con una banda de siete músicos y una bailarina. Aunque todos destacaron por su energía y buen

hacer, cabe resaltar el papel de los percusionistas situados en primera línea. Galissa pudo demostrar sus dotes de artista completo, su altísima calidad a la hora de componer, de cantar y de actuar. Cuando toca la *Cora* lo hace con sentimiento, igual que cuando canta, y su instrumento suena con un cromatismo de ensueño, mágico. Junto a una base rítmica muy potente y envolvente y progresivo mezclando la raíz musical de su tierra con otros estilos próximos al *regge*, al *funk*, e incluso al *jazz* de fusión. Su voz aglutina el contorno de la música global a la vez que su mensaje llega directamente a nuestras conciencias occidentales y a nuestras ganas de bailar. Los que asistieron al concierto pudieron cantar y bailar como un todo, sin distinciones de colores u orígenes, porque nuestra esencia es la misma y algunos traten de crear estúpidas clasificaciones.

ANTONIO ÁLVAREZ

MINICRÒNIQUES

COMPANIA ELECTRICA DHARMA

Sidecar.19 i 20/11/04

La Companyia Elèctrica Dharma ha tornat a l'activitat amb un nou disc anomenat Dharmasseria. Sorpreses i Novetats. Durant dos dies la banda va oblidar-se de les grans audiències i amb molta dignitat, virtuosisme i amb l'energia i personalitat de sempre van fer vibrar els assistents. L'últim disc -tot cantat- carrega contra tot allò que avui en dia molesta a la Dharma, com ara la globalització o els executius amb corbates.

ANTONIO ÁLVAREZ

MARILLION

Razzmatazz 2. 20/11/04

Deu anys són els que el club de fans de Marillion porta treballant des de Barcelona. Per celebrar-ho, el grup de joves seguidors van organitzar una vetllada d'aquelles que es recorden: concert acústic amb tres components de la banda, veu, guitarra, baix i molta comunicació. A més, posteriorment es va fer una festa on tothom que volia va aconseguir autògrafs, fotografies i poder conversar una estona amb els seus músics simfònics favorits.

A.A.

II FESTIVAL OBSCENA

Espai Jove de Bocanord
10+17/12/2004

Con bastantes cambios llegó finalmente la segunda edición del festival oBsCeNa... Si el año pasado se celebraba durante un fin de semana en la Sala Rulot y unía a algunas de las bandas más prometedoras de la ciudad condal junto a músicos de fuera, éste tuvo lugar durante dos viernes consecutivos en el Espai Jove de Bocanord con grupos exclusivamente de aquí. La primera jornada vino marcada por la caídas del cartel, Jihad fueron substituidos por The Eyes (y estos a su vez por Laihñ), y a última hora cayeron Entropia. Tanto cambio y el solapamiento con conciertos como el de Madball y The (International) Noise Conspiracy hicieron que la asistencia fuera bastante pobre a pesar de la rebaja en la entrada. Laihñ lo pusieron todo de su parte para animar al público con un metal lleno de melodías, cosa que no supieron hacer Casual, una mala imitación de Bauhaus y Marilyn

Manson en catalán de la que sólo me atrevo a destacar alguna atmósfera creada por el guitarra. Todo lo irregular del primer día se vio compensado por el éxito de la segunda jornada donde las mezclas de estilos de Venus Anadiómena, Icebend y The Linn Youki Project congregaron a bastante más gente. Venus Anadiómena sorprendieron a más de uno con su mezcla entre Kyuss y Soundgarden, pero sobretudo por el carisma y la gran voz de su cantante PL. Icebend no defraudaron con su manera de rockear y crear texturas en formato acústico y The Linn Youki Project no dejaron desde luego indiferente con sus dos bajos y la manera de musicar las imágenes que se proyectaban a sus espaldas. Los dos días acabaron con dos de los pocos DJ's especializados de la ciudad en todas las posibles variantes del rock, djSubpop y djDobiz, que amenizaron a los presentes hasta altas horas de la madrugada.

JOAN ÀLAMO

BARCELONA ARTS FESTIVAL

Sala Apolo, Barcelona
15+16/12/2004

Se trataba de que la *Barcelona Arts Festival* (antes *Belles Arts Festiva*) celebrara su décimo aniversario y lo hicieron por todo lo alto. Fueron dos días con la Sala Apolo a rebosar y con un festivo y contagioso ambiente. El BAF acostumbra a organizar sus "fiestas" con buenos conciertos y bastantes cosas más: DJ's, proyecciones, exposiciones, chill out... Vamos, auténticas "partys". Y así fue. El miércoles se abrió con la actuación de Gnomadas, una banda internacional con base en Barcelona y que sorprendió agradablemente con su fusión de ritmos indios, árabes y mediterráneos. Poco después, Radio Tarifa salieron para saldar la deuda de tres años sin pisar la ciudad condal, y se les tenía ganas. Venían presentando "Fiebre", su cuarto y último disco grabado justamente en directo. Con quince temas hicieron un buen repaso de sus canciones y todas coreadas por el públi-

co. La única duda fue por qué no estaba uno de sus fundadores, Fain Dueñas, aunque el resultado no se resintió y la voz de Benjamin Escoriza sigue marcando estilo. El día siguiente Muchachito volvió a brillar y a pesar de su corta actuación, se metió como siempre al público en el bolsillo. Sus canciones suenan de fábula con ese Bombo Infierno que le acompaña y su explosión sólo es cuestión de tiempo. Él, su banda, sus canciones y su gran corazón atrapan más y más fieles en cada actuación. Y la fiesta, en cuanto a conciertos, acabó con Ea! que presentaban su nuevo disco *Un sentir* y también demostraron que poseen muchos seguidores por aquí. Sinceramente no son santos de nuestra devoción, aunque eso no quiere decir que no hicieran una buena actuación, ni que el público no disfrutara con ellos. Ambas cosas ocurrieron, pero a veces tanta fiesta seguida, acaba por pasar factura. Son diez años de BAF. Pues les deseamos diez más y que nosotros los disfrutemos.

MIGUEL AMORÓS

LPR EXPERIENCE

Heliogàbal. 28/11/04

Le Petit Ramon amb una formació inhabitual, amb Elvis JV (cello), Julia Dievaxka (oboe) i Xavier Tàssies, el percussionista habitual, i alguna màquina. Contra el que podria semblar, el resultat no va ser gens rigid. El format va permetre -bé, el mèrit deu ser dels músics!- interpretar les cançons amb flexibilitat i improvisació. Què guai que la gent faci experiments com aquest!

JORDI OLIVERAS

LOVE OF LESBIAN

La Pedrera. 16/12/04

Love of Lesbian van presentar algunes de

les cançons que inclouran al seu nou disc, cantades en castellà. El canvi d'idioma és tota una prova de foc per comprovar, sense distraccions, si s'aprecia o no estil propi en el grup. I crec que superen la prova.

J.O.

CABO SAN ROQUE

Drap-Art'04 CCCB. 18/12/04

Era el grupo más indicado para este "mercado intercultural de reciclaje creativo". Sus sencillas y emocionantes músicas, sus delirantes instrumentos "de juguete" y su loco intercambio continuo, los hace únicos e inclasificables. Esto, tal y como está el mundo de la música, ya es una

garantía, pero es que estos "freakies" lo bordan en directo.

MIGUEL AMORÓS

DORIAN + PABLITO'S WAY

Heliogàbal. 26/12/04

Això de les distàncies curtes és fantàstic: els músics es deixen de tonteries i es dediquen a comunicar, que és la seva feina. En Mark, de Dorian, va actuar en solitari i vam poder entendre millor el risc de l'estil que ha assumit com a cantant. En quant al camí del tal Pablito, tota una sorpresa per a mi. Sona a pop clàssic, però la interpretació i el contingut de les seves cançons tenen una personalitat que promet.

J.O.



BARCELONA04. MÚSIQUES URBANES + A PROP

RECOPILATORI04

K-Indústria / ICUB

Música urbana és un concepte molt ampli en què podríem ficar qualsevol composició musical que es fa a les ciutats actuals. Tot i això, haurem de tenir en compte que hi ha diferents expressions, gèneres i composicions que s'apropen més a un conjunt global de sensacions i de formes de veure o entendre la música. *Barcelona04. Músiques urbanes + A prop* és una nova recopilació que prové del finançament públic a partir de la selecció dels grups i temes proposats pels responsables dels centres de la xarxa de músiques urbanes de Barcelona (Centre Garcilaso, La Bàscula, l'Espai Jove Boca Nord, el Convent de Sant Agustí i el Laboratori Musical Les basses). D'aquesta forma, el disc constitueix una bona mostra per a tots aquells que vulguin tastar una mica de la música que s'està fent actualment a la ciutat i rodalies.

La gravació beu bàsicament de la música o dels conceptes que barregen electrònica i pop amb alguna concessió cap a idees més rockeres. I dins de la diversitat el que sí que queda clar és que la música urbana de BCN té una ànima creativa i innovadora. A la recopilació apareixen quinze grups, uns més coneguts que altres, però amb un comú denominador: la seva notorietat local i la possibilitat d'encetar un camí musical personal i d'èxit. Grups com Dorian, amb la seva electrònica melòdica i el sentimentalisme contradictori de les seves lletres, el pop llanguit i sensible de

Songstore, o les guitarres rítmiques i contundents de les xiques de B-Violet, que potser són els més coneguts, conflueixen amb altres propostes molt curioses i interessants com ara les de Linn Youki Project, Icebend, Fernando Lagreca o Le Petit Ramon, entre d'altres. En definitiva, un disc per a aquells que vulguin explorar en la realitat musical més propera i, de vegades, desconeguda per al públic majoritari. **ANTONIO ÀLVAREZ**

CHICO Y CHICA STATUS

Austrohúngaro, 2004

¿Acaso ha pensado usted en tirarse al pozo?: Un disc que comença així no pot ser dolent. Al menys si us agrada ballar amb lletres enginyoses i només comprensibles per *glamourosos* noctàmbuls. Però anem per parts. *Status* de Chico y Chica el guardariem al costat dels Macnamara, dels Alaska, els Berlanga i els Astrud. Ja sé que això no és una llista molt coherent, però que voleu? Al menys ens ajuda a situar-nos una mica. Pel que fa a la música és tracta d'electrònica molt més refinada del que sembla a primera vista (orella). Bases electròniques que en cap moment tenen por de caure en la horterada. De fet hi cauen unes quantes vegades, però això és part de la seva gràcia. L'*arreglillo* de l'anunci de Camel a *Vaquero* per exemple. A qui li agradin les programacions, les caixes de ritmes, les grooveboxes, etc. estarà encantat amb cançons com *Lady Olé* i sobretot amb *La millonaire*, tot un subidó.

Amb la música *petardo-deslenguada*, passa el mateix que amb les comèdies en cine: la gent creu

que és molt fàcil de fer. I precisament, és tot el contrari, és molt difícil. I aquí és on Chico y Chica s'arrisquen entre *guasa* i *guasa*. Se la juguen perquè fer una música on una de les referències més evidents és Fabio Macnamara i Miguélez és posar-s'ho molt difícil. Rarament es pot superar l'elasticitat verbal del Fabio Macnamara. Intentar-ho té el seu preu i *Status* no sempre el supera. Per exemple (i és la meua opinió) el track 7 que dura 11 minuts i que no és una cançó sinó un radiocòmèdia que si bé té gràcia, hauria estat millor col·locar-la al final, perquè ningú ho sentirà més de dues vegades. 11 minuts i a mig disc talla una mica el rollo. Bé, si fa uns anys els fiestons arribaven al clima amb "este es mi correo electrónico", ara és el torn dels Chico y Chica. Un disc gairebé rodó si descartem els tracks 7, 12 i 13 (n'hi ha 14, que són uns quants). En tot cas, totalment recomanable. **JULIÀ SOROLL**

COLA JET SET CANTANDO HISTORIAS

Subterfuge, 2004

Imagino que aquest és un d'aquest discos que o bé desperta odis eterns o bé t'encanta. Un disc totalment militant que amb una artesanía meticulosa recrea totes les variants del gènere en què s'inscriu. En aquest cas, per dir-ho en poques paraules, es tracta d'allò que aquí es deia música ye-ye. Melodies fresques i *saltarines*; galletes lluent i somriures virginals; cap cabell fora de lloc; lletres on la tragèdia consisteix en suspendre quatre per setembre.

Dit això, crec que *Contando historias* és un disc boníssim. Per

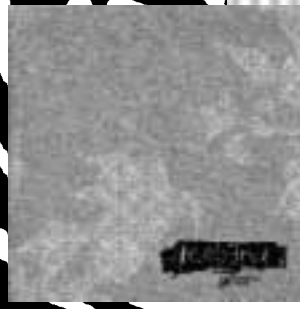
començar s'agraeix (i comparteixo l'afició) la qualitat de les referències (la militància, dèiem abans). Escollint els Cola Jet Set (quin nom!) em venen moltes coses al cap: *guateque* a l'estil The Ronettes o The Chiffons (*Unidos*), els insubornables i immensos The Remains (*¡Ay amor!*), The Beatles i Byrds (*Cosas que no se olvidan*), i també conjunts locals com Los Brincos o Los Mustang. De totes maneres, potser la referència més clara és tot aquell soul per adolescents de la primera meitat dels seixanta. Música negra amb bones intencions, tipus Fontanella Bass i coses per l'estil.

A més de les referències cultes, hi ha les composicions de Joaquín Felipe. Poca broma. Al marge de l'estil, són composicions rodones. Si bé les lletres, de vegades es passen amb allò de la filosofia *teen de high-school* (ja som grans!), musicalment són impecables, especialment les melodies que són tot un prodigi d'imaginació. Si sou bones persones, verges i encara no heu anat a Vietnam, és el vostre disc. **JULIÀ SOROLL**

GUILLAMINO SOMNIS DE LLOP

Bankrober

Una sorpresa molt grata. Amb un criteri instrumental aparentment mínim i un discurs coherent amb les seves fonts estilístiques (dub i hip hop més aviat abstracte), Guillamino desplega una admirable capacitat per construir bases molt interessants, ja que assoleix un molt bon equilibri entre "acústica" i "electrònica", i unes veus que, tot i que a aquestes alçades poder no són gaire noves (que em vingui al cap la manera de cantar de Lenny Kravitz no els



hauria de restar valor de cap manera...), encaixen molt bé, potser en algun moment fins i tot en excés, amb l'ambient més aviat eteri i deixat anar de les cançons. Tot i que ens parlen de records, enyors, desig i recerca, ho fan una mica des de l'abatiment, des d'una mena de distància (algú podria pensar de globus) que és la que la base demana, o potser és a l'inrevés, no ho sé... Per reblar el clau hi ha un parell d'instrumentals sensacionalment ben construïts i que no són en absolut accessoris, més aviat al contrari: "El mal moment a Eivissa (sardanahouse)" em sembla gairebé el més impressionant d'aquest disc.

HUG SALVAT

ICEBEND ACOUSTIC ARMA
Autoeditat

Icebend siempre se han caracterizado por hacer las cosas bien hechas y con buen gusto... Preciosa presentación, brillante diseño de su página web (www.icebend.com) y cómo no... ¡Excelente disco! El primer disco de esta joven banda de Sant Cugat recoge en un formato acústico (pero lleno de energía) la herencia de grupos como Dredg, Radiohead, Mike Patton o el mismo Jeff Buckley. Construcciones enrevesadas, sensibles y al mismo tiempo de una rabia contenida que no dejan de demostrar en directo. "Acoustic arma" apunta como una de las propuestas más innovadoras dentro del panorama nacional, capaz de convencer a muchos tipos de público. Dejaos llevar por temas como "Brázilia" o "Apocalypse", conducidos con maestría por los tres hermanos Planells y el guita-

rra Isaac, y si no soltais una lagrima o deseáis que una gran ola se lleve nuestra sociedad por delante es que no tenéis sangre en las venas.

JOAN ÀLAMO

LA CARRAU QIN BON BORI
Propaganda pel fet

Els de Terrassa ens tornen a sorprendre amb la seva música folk en què reflecteixen la seva actitud, filosofia i festa. *Qin Bon Bori* inclou onze cançons enregistrades a l'estudi de gravació La Fournier (La Garriga) i sota la producció de Joseba Tapia (acordionista basc). En aquesta ocasió, La Carrau ha rebuscat i transformat en sonoritats ballables poemes de Jacint Verdaguer (Noguera i Garona, que precisament obre el disc i ha comptat amb la col·laboració del cantautor Jaume Arnella) i del poeta Joan Salvat-Papasseit amb la jota de *Folies*.

Sense oblidar la música Folk, La Carrau ha tornat a aconseguir combinar tradició amb modernitat. Així trobem cançons amb un regust llatí amb Ratafia, fins a arribar al soul o el funky a través de la secció de vents de la cançó *Noguera i Garona*. Però la seva aventura musical no acaba aquí perquè amb el tema que tanca el disc, *Al cul tinc una flor*, el grup ens dona el suc de la xaranga i de la festa.

Amb aquest disc La Carrau també ha volgut mostrar la seva actitud; filosòfal, reivindicativa i, sobretot, festiva a través de la música popular. Doncs aquí teniu, *Qin Bon Bori*, podem dir una beguda tradicional a ritme de Folk que ens proposa La Carrau per continuar la festa.

SUSANNA AGUILERA

MACEDÒNIA POSA'M UN SUC
Discmedi

Més enllà del rubor que com a oients de música, diguem-ne, "moderna", "culta" "independent", etc. ens pugui produir una proposta de pop feta per i per a nens i adolescents més que per a joves o adults (algú sap on són aquestes fronteres?), haig de reconèixer que el disc de Macedònia en general m'ha convençut. Perquè tot i el poti-poti d'estils, ritmes i clixés que impera en aquest tipus de grups, hi ha, en la producció i la interpretació, ganes de fer-ho bé i de ser ells mateixos. De fet aquest disc és, segons m'han dit, un exercici a contracorrent del que podia haver estat un muntatge molt més perfecte, comercial, aseptí i segurament, prescindible. És clar que el disc frega una vegada i una altra expressions, imatges o maneres tòpiques o simplistes d'explicar realitats, però, què voleu, jo a la seva edat també ho feia, i si em posés a fer cançons potser ho tornaria a fer, no ho sé... Tenen, però, més recursos en els textos, i es nota que no són casuals, que s'ho han treballat minimament. La base instrumental, reforçada molt discretament per alguns passatges "mercenaris" (molts menys dels habituals en aquestes produccions), arriba amb escreix a la correcció (ho dic sense saber quantes preses han fet falta...) i deixa entreveure una consistència molt capaç de defensar-se sense problemes en directe. Tot plegat, tant de bo algun d'aquests grups creixi i maduri i puguem tenir algun dia alguna mena de Beautiful South entre

nosaltres. Tanmateix, fóra bo...
HUG SALVAT

THE UNFINISHED SYMPATHY
ROCK FOR FOOD
B Core Disc

Ya tenemos en nuestras manos el tercer disco en la meteórica carrera de esta banda barcelonesa; todo un reto después de que su anterior trabajo, *An investment in logics*, recibiera excelentes críticas. Un reto que The Unfinished Sympathy aceptaron y en mi opinión han conseguido. *Rock for food* recoge una amalgama de estilos e influencias que van del pop al punk pasando por todos los estadios emocionales. Desde que fueron el primer grupo español en grabar unas Peel (D.E.P.) Sessions a cuando telonearon a grupos como Jimmy Eat World algo debieron aprender, porque adquirieron una capacidad inusual de combinar fuerza y melodías pegadizas. *Elevenem* y *Safe and sound* son enérgicos ejemplos de ello, aunque la palma se la lleva *Rock for food*, que te engancha a una velocidad de vértigo. El primer tema del disco, *Rainfrogs* (que recuerda por momentos a Pearl Jam), el single de presentación del álbum (*This living kills*) o las grandes melodías de *You've got a long run* no son tan desgarradoras ni comprometidas, pero creo que ya hemos dejado claro que no hablábamos de un grupo de hardcore al uso, ¿no? Destacando temas, a lo tonto ya hemos analizado más de la mitad del disco. Un nivel así lo convierte de nuevo en uno de los discos del año. Y si me permitís el recurso fácil, esperemos que con este elaborado trabajo puedan comer gracias al rock. **JOAN ÀLAMO**

CLUB NATIVA

Club Nativa és l'espai on trobareu reflectida, a tots els números, una llista d'organitzacions amb qui compartim una voluntat similar de potenciar la música en el nostre entorn. No es tracta doncs d'un espai més de publicitat sinó d'una petita guia que et pot ajudar a conèixer i triar en un entorn organitzatiu on, a vegades, és difícil orientar-se. Si la revista t'interessa, és possible que també et resultin interessants els nostres amics.



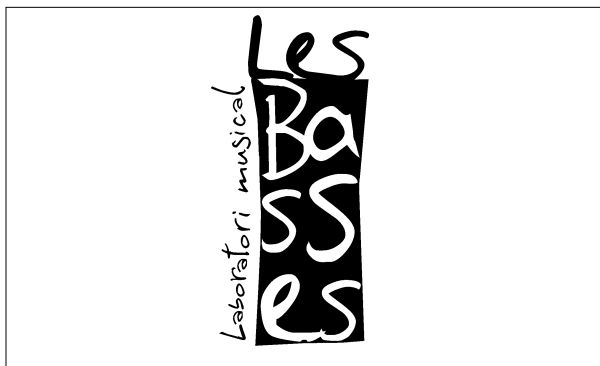
CENTRE GARCILASO / Espai Musical. T 93 243 17 17



BOCA NORD / Espai jove. T 93 429 91 41



HACE COLOR / Management. T 93 441 03 65. www.hacecolor.com



LES BASSES / Espai Musical. T 93 407 29 27



TALLER DE MÚSICS / Escola de Música. T 93 329 56 67. www.tallerdemusics.com



LA BÀSCULA / Espai Musical. T 93 422 43 00



XARXA DE MÚSIQUES DE CATALUNYA / www.joventutsmusicals.com



Xarxa de **Músiques** a Catalunya

Per a informar-vos,
visiteu www.joventutsmusicals.com

Entitat organitzadora



indigestió www.indigestio.com

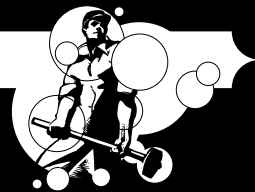
QUÈ FEM A INDIGESTIÓ:

Editem la revista
NATIVA

Organitzem el festival
HIPERSONS



Organitzem
el fòrum anual
ESTAT DE LES MÚSIQUES
AMPLIFICATEDES A BARCELONA
així com altres activitats
de formació i reflexió



MINGUS B. FORMENTOR

Personalmente toda una satisfacción el encuentro con uno de los representantes más importantes de la prensa musical, y muchas más cosas. Un virtuoso malabarista de las palabras, un gran orador, un amante de la música, un auténtico activista con un buen puñado de ideas. Desde aquí reclamamos que no se le desaproveche, aunque sea políticamente incorrecto.

MIGUEL AMORÓS

Nace Mingus. Mis dos obsesiones de toda la vida han sido los libros y los discos. Los primeros fueron mi primera forma de supervivencia. Traduje libros y escribí ensayos relacionados con lo que era mi dedicación, Historia y Filosofía de la Ciencia. En el 72 me fui a Menorca y pasé allí ocho años. Entonces aún no existía Mingus, mi nombre es Doménech Berguedà. Recuerdo muy bien una noche, estaba oyendo en un pequeño cacharrito de radio un programa de flamenco. Escuchándolo me entró una llorera emocional apasionante. En ese momento pensé lo feliz que podría ser si yo tuviera la conciencia de que ponía música y alguien que la escuchara, se emocionaba de esa misma manera. Esa idea aún permanece. Pasaron los meses, me trasladé a Barcelona, me compré un equipo de alta fidelidad y me encerré en casa con mi "juguete", mis discos y algunos más que pedí a mis amigos. Escuchar música, que había sido mi vicio, se convirtió en mi obsesión. Uno de esos amigos, que era periodista, me dio la idea de escribir sobre música. Hizo algunos pequeños contactos y empecé a escribir. A la hora de firmar se me ocurrió que mi nombre no tenía nada que ver con la cultura rock o pop de la época y ahí nació Mingus.

La vida te da sorpresas. Hice artículos periodísticos, escribía en *El Viejo Topo*, *El Noticiero Universal*,... empecé a pinchar en un garito en Granollers donde también programábamos conciertos. Y el caso es que se fueron encadenando acontecimientos. Apareció entonces un semanario catalán, *El Món*, y me dejaron escribir de música. Poco después su director, Luis Basset, trabajó en la preparación de *El País* en Cataluña y me invitó a escribir sobre jazz en él. Por otro lado también me responsabilicé durante cuatro años de la programación del Nick Havana, que se convirtió en un epitome de la modernidad. *El País* creó el semanario *El Globo* y me apunté. Al poco *El País* se inventó una estúpida regla interna y tuve que elegir. Elegí *El Globo* y me consideraron un "traidor". *El Globo* duró seis meses y *El País* no me aceptó de nuevo. Aproximadamente un año después, me llamó Esteban Linés para ofrecermelo cinco veces más y en el 89 empecé a colaborar en *La Vanguardia*. Ese mismo año me ofrecieron la responsabilidad musical de la olimpiada cultural. Ahí vinieron los Festivales de Tardor, el BarceWomad, el Festival de Jazz de Terrasa... Y tuve la gran suerte de crear desde cero *Catalunya Ràdio* durante su primer año y medio y escoger todo lo que sonaba. Como síntesis de ese exceso de suerte y fortuna, conseguí

envidias, incomprensiones, mala leche y enemigos básicamente políticos y/o profesionales. Ya en el 94 me largo a Australia y paso allí cuatro años y medio. Me lío con varios proyectos, uno muy interesante de radio y vuelvo en el 98. Esteban Linés, con una inverosímil dignidad, mantuvo mi espacio.

Nunca he tenido garantías en forma de contrato en toda la prensa musical donde he escrito, pero también es verdad que jamás he hecho algo que no quisiera hacer. Y eso sé bien que es un privilegio.

El gremio periodístico. Es curioso, la crítica de Madrid me ha tratado siempre excepcionalmente y creo que es así porque no trabajo allí. Si lo hiciera dudo que esa buena opinión se mantuviera. Por tanto concedo como una necesidad del guión el menosprecio que tienen los colegas profesionales de mi trabajo. Creo que tengo el criterio muy afinado para saber quién ha aprendido de quién, quién mantiene éticas berroqueñas y quién se apunta al menor artículo circunstancial. Como conclusión y con conocimiento de causa puedo decir que aquí hay mucho fantasma por metro cuadrado. Esa malversación de la función del crítico es genérica y ocurre también en otras facetas: arte, cine, etc. Pero es que en música existen los mismos defectos de la crítica mal entendida, y encima sin profundidad, ni densidad intelectual. Como llevo diciéndolo hace años, sienta como sienta. Hacer este trabajo a desgana, menospreciar esto tan sagrado de esa manera, me dice que esa gente debería ser apartada de lo que hacen y dejar paso a cientos que darían conocimiento, energía y potencia a eso tan maravilloso que es la música, la mejor droga que conozco.

Movida en Barcelona. Debemos intentar ser realistas y humildes y conceder que lo que está de moda es Barcelona como logotipo. Por ejemplo, más del 50% del éxito del Sonar se debe al clima, a la geografía urbana, al precio del alcohol y a las sesiones de discoteca nocturna. No debemos pensar que hemos descubierto el huevo de Colón. En relación a la electrónica, ¿cuántos músicos de relevancia han surgido de aquí en 12 años? Ninguno. Lo que sí está en el mapa es Barcelona. Eso no niega que el estado del pop rock esté viviendo una época buena. Y en cuanto a su singularidad, se reafirman ciertas características muy propias de esta ciudad. Está en el Mediterráneo, posee un fuerte componente andaluz y también latino y esto forma parte de una tradición. Me parece bien que si la ciudad está en onda, se hinche un poco, pero no demasiado. Deformar la realidad no beneficia a nadie. También ha habido un florecimiento de un público para estas músicas y es uno de los aspectos que más me interesan, esa dialéctica entre una música y su público. Además este movimiento ha surgido desde abajo, desde las calles, no es la clase opinante o semoviente la que la dinamiza. Hay activistas pero no se ha establecido un complot enriquecedor y es una lastima.

¿Cómo hacerlo? Mediante la radio. Varias emisoras de radio dedicadas a la música. Es la clave. Yo estaría dispuesto a dedicar 27 horas al día ocho días a la semana. Esa radio sería para la sociedad, no para satisfacer a los que se creen profesionales de la música, ni en el sentido de músicos, ni en el de comentaristas. Se trataría de difundir música bajo criterios cualitativos y en el buen sentido de educación de la oreja musical de la gente.